

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Svpplementvm Tertiæ Partis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Vtrum indulgentiæ valeant existentibus in peccato mortali? 1

urn:nbn:de:hbz:466:1-38817

Utrum indulgentia valeat existentibus in peccato mortali?

104

Tho. ubi supra ar. 5. q. 1. & seq.

AD primum sic proceditur. Videtur, quòd indulgentia valeat existentibus in peccato mortali. Quia aliquis potest alteri mereri, etiam in peccato mortali existenti, gratiam & multa alia bona. Sed indulgentiæ habent efficaciam ex hoc, quòd merita sanctorum applicantur ad istum. Ergo habent effectum in illis, qui sunt in peccato mortali.

¶ Præterea, Vbi est maior indigentia, magis habet locum misericordia. Sed ille, qui est in peccato mortali, maxime indiget. Ergo ei maxime debet fieri misericordia per indulgentiam.

SED contra, Membrum mortuum non suscipit influentiam ex alijs membris viujs. Sed ille qui est in peccato mortali, est quasi membrum mortuum. Ergo per indulgentias non suscipit influentiam ex meritis viuorum membrorum.

RESPONDEO dicendum, quòd quidam dicunt indulgentias valere etiã existentibus in peccato mortali, non quidem ad dimissionem pœnæ: quia nulli potest dimitti pœna, nisi eui iam dimissa est culpa; qui enim non est consequutus operationem Dei in remissionem culpæ, non potest consequi remissionem pœnæ a ministro ecclesiæ, neque in indulgentijs, neque in foro pœnitentijs. Valent tamen eis ad acquirendam gratiam. Sed hoc non videtur verum: quia quamuis merita illa, quæ per indulgentiam communicantur, possint valere ad merendum gratiam: non tamen propter hoc dispensantur, sed determinantur ad remissionem pœnæ: & ideò non valent existentibus in peccato mortali: & ideò in omnibus indulgentijs fit mentio de vere contritis & confessis. Si autem fieret communicatio per hunc modum, Facio te participem meritorum totius Ecclesiæ, vel vnius congregationis, vel vnius specialis personæ: sic possent valere ad merendum aliquid illi, qui est

* hoc eodem corp.

est in peccato mortali, vt prædicta * opinio dicit.
Et per hoc patet solutio Ad primum.
Ad secundum dicendum, quòd quamuis sit magis indigens, qui est in peccato mortali, tamen est minus capax.

ARTIC. II.

105

Vtrum indulgentiæ valeant religiosis?

AD secundum sic proceditur. Videtur, quòd indulgentiæ non valeant religiosis. Non enim competit eis suppleri, ex quorum superabundantia alijs suppletur. Sed ex superabundantia operum satisfactionis, quæ sunt in religiosis, alijs suppletur per indulgentias. Ergo eis non competit per indulgentias suppleri.

¶ 2 Præterea, In Ecclesia non debet aliquid fieri quod inducat religionis dissolutionem. Sed si religiosis indulgentiæ prodesent, esset occasio dissolutionis disciplinæ regularis; quia religiosi nimis vagarentur per huiusmodi indulgentias, & pœnas sibi impositas in capitulo, negligenter. Ergo religiosis non profunt.

SED contra, Nullus ex bono reportat damnum. Sed religio bonum quoddam est. Ergo religiosis non consequuntur hoc damnum, vt eis indulgentiæ non valeant.

RESPONDEO dicendum, quòd tam secularibus quàm religiosis valent indulgentiæ, dummodo sint in charitate, & seruent ea quæ pro indulgentijs indicuntur. Non enim religiosi sunt minus adiuuabiles meritis aliorum, quàm seculares.

Ad primum ergo dicendum, quòd quamuis religiosi sint in statu perfectionis, tamen ipsi sine peccato viuere non possunt: & ideo si aliquando propter peccatum aliquod commissum sint alicuius pœnæ rei, possunt per indulgentiam ab hac expiari (non enim est inconueniens, si ille qui est simpliciter superabundans, aliquo tempore indigeat, & quantum ad aliquid): & sic indigent supplemento quo subleuentur.